

Sygn. akt I Ca 28/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

Sędziowie: SO Dorota Twardowska (spr.)

SO Krzysztof Nowaczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa O. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 26 września 2014 r. sygn. akt I C 128/14

1. zmienia zaskarżony wyrok :

a/ w części oddalającej powództwo (pkt II) i zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki O. K. kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.000 zł od dnia 17 czerwca 2013r., a od kwoty 10.000 zł od dnia 22 lutego 2014r. oraz ustawowe odsetki od kwoty 10.000 zł za okres od dnia 17 czerwca 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r.;

b/ w części rozstrzygającej o kosztach sądowych (pkt III) i nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie kwotę 2.049,94 zł (dwa tysiące czterdzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

c/ w części rozstrzygającej o kosztach procesu (pkt IV) i zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;

4. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie kwotę 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 28/15

UZASADNIENIE

Powódka O. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku wypadku komunikacyjnego z ustawowymi odsetkami od dnia 17 czerwca 2013 r. oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu według norm prawem przepisanych, podniósł zarzut przyczynienia się powódki do powstania szkody w 30 % z uwagi na niezapięcie pasów bezpieczeństwa oraz uznawał kwotę wyłaconą w toku postępowania likwidacyjnego za w pełni kompensującą szkodę.

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 26 września 2014 r., sygn. I C 128/14 zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty (punkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II), nakazał ściągnięcie od powódki kwoty 619,97 zł, a od pozwanego kwoty 1.247,97 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt III), wzajemnie znosząc koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami (punkt IV).

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż w dniu 04 kwietnia 2013 r. doszło do zderzenia pojazdów, w wyniku którego powódka jako pasażerka doznała ogólnych stłuczeń, szczególnie głowy i twarzy. Po wypadku w szpitalu opatrzono powódce chirurgicznie rany głowy i twarzy oraz usunięto ciała obce znajdujące się w powłokach skórnych głowy i twarzy. Powódka ze szpitala została wypisana 8 kwietnia 2013 r. z rozpoznaniem: rana tłuczona głowy, uraz głowy i potłuczenia ogólne. Zgodnie z zaleceniami powódka kontynuowała leczenie w poradni chirurgicznej w dniach 11 kwietnia 2014 r. – stwierdzono zagojenie ran twarzy i głowy oraz zostały usunięte szwy, 18, 22 kwietnia 2013r., 09 maja 2013 r. Podczas wizyty 22 kwietnia 2013 r. zgłosiła podczas weekendu dwukrotną utratę przytomności, otrzymała skierowanie do oddziału neurologii, po konsultacji ze specjalista neurologii nie została przyjęta na oddział neurologii, postawiono rozpoznanie: stan po urazie głowy. W dniu 23 maja 2013r. rozpoczęła leczenie w poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej, gdzie odbyła pięć wizyt, ostatnia w dniu 21 sierpnia 2013 r., w dokumentacji medycznej widnieje wpis o zakończeniu leczenia. W dniu 18 czerwca 2013 r. powódka przeszła leczenie operacyjne wycięcia i plastyki blizn oraz usunięcia ciała obcego w szpitalu w M.. Ponadto powódka leczyła się w gabinecie lekarskim specjalisty psychiatry i seksuologa, gdzie rozpoznano zaburzenia lękowo – depresyjne

Na podstawie opinii biegłego z zakresu chirurgii – ortopedii i traumatologii ustalono, że powódka w wyniku wypadku doznała 10 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia, jakich doznała powódka miały nasilenie co najwyżej średnie i wymagały stosowania leków przeciwbólowych używanych w leczeniu bólu małego i średniego. U powódki wystąpiły powikłania w wyniku pozostawienia ciała obcego pod skórą prawej powieki górnej, konieczne było operacyjne jego usunięcie. Stan miejscowy u powódki jest utrwalony i stabilny, zachodzi brak wskazań do bezwzględego leczenia, bowiem próba korekcji plastycznej istniejących blizn nie gwarantuje znacznej poprawy efektów kosmetycznych, a istniejące blizny nie zaburzają funkcji skóry i mięśni mimicznych twarzy. Zgodnie z opinią biegłego neurologa u powódki nie doszło do uszkodzenia lub długotrwałej dysfunkcji ani obwodowego, ani ośrodkowego układu nerwowego w stopniu skutkującym wystąpieniem trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Dolegliwości pourazowe najintensywniej odczuwane są bezpośrednio po powodujących je zdarzeniach, potem stopniowo zmniejszają się lub ustępują. Powódka w chwili wypadku była zapięta pasami i głową uderzyła w przednią szybę boczną samochodu.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż powództwo zasługiwało na częściowe podzielenie. Nie było sporu co do tego, że pozwany przyjął, jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku, odpowiedzialność za jego skutki, czemu dał wyraz wypłacając w toku postępowania likwidującego szkodę kwotę 7.000 zł na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Rejonowy nie podzielił zarzutu skarżącego, iż powódka przyczyniła się do powstania szkody w 30 % na skutek niezapięcia pasów bezpieczeństwa, kiedy to pozwany nie podnosił tego zarzutu w toku postępowania likwidacyjnego, a jednocześnie materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci informacji uzyskanej z Komendy Powiatowej Policji w H. jednoznacznie wskazywał, iż w momencie wypadku powódka, jak i kierujący pojazdem, byli zapięci w pasy bezpieczeństwa. Powyższa konstatacja Sądu pierwszej instancji stanowiła podstawę dla oddalenia wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z łącznej opinii biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych i medycyny sądowej, z jednoczesnym podkreśleniem, iż aprobatą tego wniosku prowadziłyby jedynie do przedłużenia postępowania oraz zbędnego generowania kosztów. Okoliczności związane z obecnym stanem zdrowia powódki Sąd pierwszej instancji ustalił głównie w oparciu o wnioski zawarte w opiniach biegłych neurologa i chirurga, które to opinie poczytał za logiczne, rzeczowe i rzetelne. Opinie te nie były także przez strony kwestionowane. W tym kontekście Sąd dał wiarę także zeznaniom świadków.

Sąd Rejonowy wskazał, iż podstawa prawna żądań powódki znajdowała w dyspozycji art. 444 k.c. i 445 k.c. Przytaczając przesłanki, które należy brać pod uwagę przy miarkowaniu wysokości zadośćuczynienia, Sąd pierwszej instancji zaakcentował, iż proces leczenia powódki trwał około 5 miesięcy, w wyniku nabytych urazów obecnie u powódki w obrębie twarzy pozostają trwałe, szpecące blizny. Wpadek spowodował u powódki zaburzenia lękowo – depresyjne (fobie) wymagające leczenia psychiatrycznego. Przez okres około dwóch pierwszych tygodni po wypadku poszkodowana wymagała częściowej pomocy innych osób, której udzieliły jej osoby bliskie. Biorąc pod uwagę rodzaj doznanego uszkodzenia ciała, długość przebiegu leczenia, okres odczuwania bólu o charakterze średniego natężenia, powiązany z koniecznością zażywania leków przeciwbólowych, konieczność leczenia szpitalnego, związany z tym stres oraz 10 % stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd pierwszej instancji uznał, iż kwotą kompensującą krzywdę powódki jest 17.000 zł. Jednak mając na uwadze okoliczność wypłaty na rzecz powódki kwoty 7.000 zł w toku postępowania likwidującego szkodę, Sąd pierwszej instancji zasądził tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000 zł, uznając, iż suma obydwu kwot w pełni kompensuje krzywdę powódki.

Jako podstawę orzeczenia o odsetkach ustawowych od tej kwoty powołano art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, mając na uwadze, iż powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 29 lipca 2013 r. oraz zastrzeżony na rzecz pozwanego 30 – dniowy termin dla spełnienia świadczeń. Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu Sąd wskazał art. 100 k.p.c., zaś o kosztach sądowych art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach.

Apelację od wyroku wniosła powódka, zaskarżając rozstrzygnięcia zawarte w punktach II, III, i IV. Powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego powódka – art. 445 § 1 k.c. na skutek jego błędnej wykładni, a w konsekwencji zasądzenia zadośćuczynienia w zaniżonej wysokości; sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż zgłoszenie szkody przez powódkę nastąpiło w dniu 29 lipca 2013 r., co skutkowało zasądzeniem odsetek ustawowych od kwoty roszczenia głównego dopiero od dnia 30 sierpnia 2013 r. oraz naruszenie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. poprzez nie zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w wysokości uwzględniającej procentową wygraną sporu przez skarżącą. Ponadto wskazała na obrazę art. 100 ust 2 k.p.c. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez nakazanie ściągnięcia od powódki kosztów sądowych w kwocie 619,97 zł w sytuacji, kiedy od ponoszenia tych kosztów była zwolniona w całości.

Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia kwoty 25.000 zł zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 czerwca 2013 r. oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji powódka podkreśliła, iż kwota 10.000 zł zadośćuczynienia zasądzona przez Sąd pierwszej instancji nie mogła być w okolicznościach sprawy postrzegana jako w pełni kompensująca krzywdę, uwzględniając trwałe charakter następstw wypadku. Skarżąca wskazała, że łącznie trwałe uszczerbek na jej zdrowiu został przez biegłych specjalistów wydających opinię w sprawie określony na 10 %. Podkreślała, iż na skutek blizn szpecących jej twarz czuje się obecnie nieatrakcyjna, została zaburzona jej samoocena, ma zaniżone poczucie własnej wartości, a ustalono, że zabieg chirurgii plastycznej blizn nie rokuje znacznej poprawy efektu wizualnego. Świadomość życia

w stanie oszpeceń tym bardziej potęguje negatywne odczuwanie przez powódkę skutków wypadku. Skarżąca zaznaczyła również, iż Sąd pierwszej instancji błędnie określił termin początkowy naliczania odsetek ustawowych od kwoty zasądzonego roszczenia, tj. od dnia 30 sierpnia 2013 r., kiedy w istocie powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 14 maja 2013 r., co przy uwzględnieniu zastrzeżonego na rzecz pozwanego terminu dla spełniania roszczeń w postępowaniu likwidacyjnym, uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych już od dnia 17 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia kosztów procesu za drugą instancję według norm prawem przepisanych, aprobując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji oraz merytoryczną ocenę roszczeń przez powódkę zgłoszonych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki zasługiwała na uwzględnienie niemal w całości. W istocie zarzut rażącego zaniżenia przyznanej przez Sąd pierwszej instancji na rzecz powódki kwoty zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną zdarzeniem z dnia 04 kwietnia 2013 r. okazał się trafny.

Podkreślenia wymaga jednocześnie, iż ustalenia Sądu pierwszej instancji odnośnie okoliczności związanych z obecnym stanem zdrowia powódki na skutek wypadku były kompletne, poparte stosownymi wnioskami wynikającymi z opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii i chirurgii, których to opinii żadna ze stron nie kwestionowała. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego w Elblągu, na kanwie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd pierwszej instancji doszedł do błędnej konstatacji, iż zasądzona na rzecz powódki kwota 10.000 zł, łącznie z wypłaconą dobrowolnie przez pozwanego kwotą 7.000 zł, razem 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia w pełni kompensuje jej krzywdę i może być w okolicznościach sprawy postrzegana jako odpowiednia zgodnie z art. 445 k.c.

Zasadnie podnosi skarżąca w apelacji, iż skutki wypadku z dnia 04 kwietnia 2013 r. związane z oszpececiem twarzy powódki mają charakter trwały, nie rokujący pozytywnych prognoz na skuteczną korektę blizn przy zastosowaniu zabiegów chirurgii estetycznej. Jak wynika z opinii biegłego chirurga J. P. obecnie na twarzy powódki występuje sześć blizn o zróżnicowanej długości, począwszy od 1 centymetra, a skończywszy na 10 centymetrach, umiejscowionych głównie na czole, w okolicy jarzmowej, na skroniach, powiece prawej oraz u nasady nosa. Biegły podkreśla wprost, że te występujące blizny, choć nie zaburzają funkcji skóry i mimiki twarzy, to mają charakter szpecący. W ocenie Sądu Okręgowego nie może budzić wątpliwości, iż taki charakter blizn, ich umiejscowienie w obrębie twarzy powódki, w sposób znaczący wpływa na dyskomfort funkcjonowania powódki. Zwłaszcza dla kobiet wygląd fizyczny ma szczególne znaczenie w zakresie ich społecznego funkcjonowania, a jak wynika z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obniżyła się samoocena skarżącej, zaburzone zostało poczucie jej własnej wartości, powódka periodycznie unikała kontaktów z innymi ludźmi z uwagi na komentarze dotyczące jej wyglądu zewnętrznego. W chwili obecnej powódka funkcjonuje także ze świadomością, iż ewentualna poprawa tego stanu wizualnego jej twarzy jest mało prawdopodobna. Biegły chirurg w opinii podkreślał, iż stan zmian miejscowych związanych z oszpececiem twarzy jest utrwalony, zaś sama próba korekcji plastycznych występujących u powódki blizn nie gwarantuje znacznej poprawy efektów kosmetycznych.

Zatem krzywda powódki związana już z samą okolicznością trwałego charakteru blizn doznanych na skutek wypadku z dnia 04 kwietnia 2013 r. jest jeszcze dodatkowo potęgowana brakiem nadziei na polepszenie stanu wizualnego twarzy w przyszłości. Okoliczność negatywnych zmian tym powodowanych w funkcjonowaniu psychicznym powódki wynikała także zeznań świadków M. T. oraz J. K.. Córka apelantki w zeznaniach podkreślała, że skarżąca wstydi się swojej twarzy, czasem stara się ją ukryć przed osobami trzecimi, po wypadku miała „blokadę” przed wyjściem z domu, u podstaw czego leżały negatywne reakcje ludzi, wpatrywanie się w twarz powódki oraz niemiłe dla niej komentarze. Okoliczności te potwierdzał także partner powódki, a ona sama dała im wyraz w swoich zeznaniach.

Poza opisanymi następstwami wypadku w postaci oszpeceń, nie można pomijać, że w zakresie zdrowia psychicznego powódki wypadek odcisnął także negatywne piętno w postaci fobii związanych z korzystaniem ze środków transportu. Powódka podkreślała, że odczuwała strach przed jazdą samochodem, również z perspektywy pieszego bała się

przechodzić przez przejście dla pieszych, miała koszmary nocne, których głównym motywem był wypadek, jakiemu uległa.

Ponadto na skalę krzywdy doznanej przez skarżącą wpływ miały takie okoliczności, jak konieczność kilkudniowej hospitalizacji powódki bezpośrednio po wypadku, cierpienia związane z poddaniem powódki kilkukrotnym zabiegom usuwania ciał obcych (odłamków szyby samochodowej) spod powłok skórnych twarzy, obawy powódki o powodzenie i skutek tych zabiegów, naruszających jej integralność cielesną i powodujących dodatkowe dolegliwości bólowe.

Sąd Okręgowy w Elblągu podziela argumentację apelacji, że zasądzone przez Sąd pierwszej instancji zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł, łącznie ustalone na 17.000 zł, nie spełnia podstawowej roli, jaką ustawodawca przypisał mu w treści art. 445 § 1 k.c. Pojęcie „sumy odpowiedniej”, użyte w art. 445 § 1 k.c., ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.08.2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Sąd Rejonowy w Iławie, pomimo powołania się na wskazane w akapicie poprzedzającym dyrektywy miarkowania wysokości sum dochodzonych tytułem zadośćuczynienia, nie określił jego wysokości w stopniu adekwatnym do zakresu krzywdy, jakiej powódka doznała w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 04 kwietnia 2013 r. Kwota zasądzona przez Sąd Rejonowy razi swą nieadekwatnością i nie stanowi sumy ekonomicznie odczuwalnej w relacji do rozmiaru krzywdy powódki, wyznaczanego trwałym widocznym oszpeceniem twarzy, brakiem widoków na poprawę tego stanu i powodującym trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10 %, przy dodatkowo opisanych powyżej cierpieniach fizycznych i psychicznych stanowiących następstwo zdarzenia. W tych warunkach odmowa podwyższenia zadośćuczynienia prowadziłaby do wniosku, iż roszczenie przyznane powódce w wysokości ustalonej przez Sąd pierwszej instancji spełnia kompensacyjny charakter, co nie nastąpiło.

Reasumując, urazy związane z oszpeceniem, jakich powódka doznała w wyniku wypadku były i są nadal dla niej traumą, potęgowały cierpienie związane z pobytem w szpitalu, skutecznie ograniczyły powódkę w jej społecznym funkcjonowaniu. W ocenie Sądu odwoławczego adekwatnym zadośćuczynieniem kompensującym krzywdę powódki jest kwota 32.000 zł, w związku z czym wyrok Sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo zmieniono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie dodatkowej kwoty 15.000 zł, uwzględniając okoliczność częściowego zaspokojenia żądań powódki przez pozwanego w toku postępowania likwidującego szkodę na skutek przyznania kwoty 7.000 zł zadośćuczynienia.

Sąd odwoławczy podzielił także zarzut apelacji co do istnienia podstawy dla określenia początkowego terminu wymagalności odsetek ustawowych od zasądzonego roszczenia w dacie wcześniejszej, niż przyjął to Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym orzeczeniu. Z akt postępowania likwidacyjnego wynika, że powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w piśmie z dnia 14 maja 2013r., domagając się przyznania świadczenia w kwocie 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powyższe pismo wpłynęło do pozwanego w dacie 17 maja 2013 r., zatem od tego momentu zaczął biec 30 – dniowy termin dla spełnienia tak określonego świadczenia, zastrzeżony dla pozwanego w art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392 tekst jednolity). Zasadność stanowiska powódki w kwestii dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę związaną z wypadkiem nakazywała zatem przyjęcie, iż pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą na rzecz powódki świadczeń ubocznych należnych od kwoty 15.000 zł począwszy od dnia 17 czerwca 2013 r.

Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim poprzez zasądzenie od kwoty 10.000 zł przyznanego przez Sąd pierwszej instancji na rzecz powódki roszczenia,

dodatkowo odsetek ustawowych za okres od dnia 17 czerwca 2013 r. do dnia 29 sierpnia 2013 r. (dzień poprzedzający datę określoną wyrokiem w punkcie pierwszym tj. 30 sierpnia 2013 r.).

Od dodatkowej kwoty 15.000 zł roszczenia zasądzonego przez Sąd odwoławczy w wyniku podzielenia zarzutów apelacji, odsetki ustawowe zostały zasądzone w następujący sposób: od kwoty 5.000 zł od dnia 17 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty (tj. łącznie od kwoty 15.000 zł roszczenia zgłoszonego w postępowaniu likwidacyjnym) oraz od kwoty 10.000 zł od dnia 22 lutego 2014 r. do dnia zapłaty (tj. od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu w odniesieniu do pozostałej kwoty 10.000 zł zadośćuczynienia, nie zgłoszonej przez powódkę w postępowaniu likwidacyjnym).

Konsekwencją powyższej zmiany była także korekta na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcia punktu IV zaskarżonego wyroku w przedmiocie kosztów procesu, w wyniku czego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz.461 t.j.) kosztami tymi na rzecz powódki obciążono pozwanego w całości. Na przedmiotowe koszty składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, łącznie 2.417 zł.

Na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmieniono rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zawarte w punkcie III zaskarżonego wyroku w części rozstrzygającej o kosztach sądowych i nakazano ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie kwotę 2.049,94 zł. Na powyższą sumę składała opłata stosunkowa od pozwu 1.250 zł oraz wynagrodzenie biegłych za sporządzone w sprawie opinie 799,94zł.

Na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja powódki w części odnoszącej się do żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 10.000 zł za okres od dnia 17 czerwca 2013 r. do dnia 21 lutego 2014 r. została oddalona jako bezzasadna, wobec braku wezwania pozwanego w trybie art. 455 k.c.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia – na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki w kwocie 1.200 zł.

O obowiązku ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie od pozwanego kwoty 750 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, w postaci opłaty od apelacji, orzeczono na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014, poz. 1025 tekst jednolity), mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego.